

KÄRLEKSREVET

KÄRLEKSBREVET

LUCINDA RILEY

Översättning: Anna Thuresson

BAZAR FÖRLAG

Tidigare verk av samma författare:

DE SJU SYSTRARNA-SERIEN:

De sju systrarna, 2017

Stormsystem, 2018

Skuggsystem, 2018

Pärssystem, 2019

Månsystem, 2020

Solsystem, 2020

Den saknade system, 2021

ÖVRIG UTGIVNING:

Midnattsrosen, 2017

Fjärilsrummet, 2020

Änglaträdet, 2021

Citatet på sidan 385 är hämtat ur Carl August Hagbergs översättning
av Hamlet, Gleerups Lund, tryckt 1968

www.bazarforlag.se

info@bazarforlag.se

Originalalets titel: The Love Letter

Copyright © Lucinda Riley 2018

Översättning: Anna Thuresson

Omslagsformgivning: Ester Stockholm

Tryck: ScandBook, EU 2022

ISBN 978-91-8006-055-4

Till Jeremy Trevathan

Några ord från författaren

Jag började skriva *Kärleksbrevet* 1998 – för exakt tjugo år sedan. Efter att ha gett ut ett antal framgångsrika romaner kom jag fram till att jag ville skriva en thriller, som skulle utspela sig inom en fiktiv brittisk kunglig familj. På den tiden var monarkins popularitet rekordlåg efter Dianas död, prinsessan av Wales. År 2000 markerade dessutom drottningmoderns hundraårsdag, och det officiella riksomfattande firandet skulle inträffa precis efter att boken skulle ges ut. Nu när jag ser tillbaka kanske jag borde ha varit mer uppmärksam när en tidig förhandsrecension antydde att hovet inte skulle uppskatta ämnet. Strax innan publiceringen började butiksförfrågningarna, beställningar och PR-tillställningar oförklarligt avbokas, vilket ledde till att *Seeing Double* – som boken hette då – knappt fick se dagens ljus.

Sedan hävde mitt förlag kontraktet för min nästa bok, och trots att jag knackade på otaliga dörrar för att hitta ett nytt så stängdes alla i ansiktet på mig. I stunden var det förödande att se min karriär gå upp i rök över en natt. Lyckligtvis var jag nygift och hade småbarn, så jag fokuserade på att uppföstra mina barn och skrev tre böcker för mitt eget höga nöjes skull. Sett i backspeglarna blev pausen tur i oturen, men när mitt yngsta barn började skolan insåg jag att jag måste gräva djupt och finna modet att skicka mitt senaste manus till en

agent. För att vara på den säkra sidan bytte jag efternamn, och efter mina år ute i det fria blev jag helt extatisk när ett förlag köpte den.

Ett antal romaner senare beslöt min förläggare och jag att det var dags att *Seeing Double* fick en andra chans. Det är viktigt att komma ihåg att *Kärleksbrevet* till viss del utspelar sig i en annan tid. Om jag skulle ha skrivit den i nutid hade handlingen blivit helt osannolik tack vare teknologins utveckling, särskilt vad gäller de högteknologiska manicker våra säkerhetstjänster använder sig av.

Slutligen vill jag återigen upprepa att *Kärleksbrevet* ÄR skönlitteratur, utan minsta likhet med vår älskade drottning och hennes familjeliv. Jag hoppas att du ska tycka om den ”alternativa versionen”, OM den lyckas nå dig den här gången ...

Lucinda Riley

2018

Kungsgambit

*Schacköppning där vit offerar en bonde
för att avleda en svart bonde*

Prolog

London, 20 november 1995

”KÄRASTE JAMES, VAD gör du?”

Han såg sig om, förvirrad, och började stappla framåt.

Hon fick tag i honom precis innan han ramlade. ”Du har gått i sömnen, eller hur? Kom nu, så går vi tillbaka till sängen.”

Hans sondotters vänliga röst sa honom att han var kvar på jorden. Han visste att han hade stått där av en anledning, att det var något viktigt han måste göra som han hade väntat med till precis i sista ögonblicket ...

Men nu var det borta. Bedrövad lät han henne halvt om halvt bära honom tillbaka till sängen, och han föraktade sina försvagade, klena lemmar som gjorde honom hjälplös som ett spädbarn, och sitt splittrade sinne, som än en gång hade förrått honom.

”Såja”, sa hon medan hon hjälpte honom tillrätta. ”Har du ont? Vill du ha lite mer morfin?”

”Nej. Snälla, jag ...”

Det var morfinet som gjorde hjärnan till gelé. I morgon skulle han inte ta något alls, och då skulle han komma ihåg vad det nu var han måste göra innan han dog.

”Okej. Slappna bara av nu och försök sova lite”, lugnade hon och strök honom över pannan. ”Doktorn kommer snart.”

Han visste att han inte fick somna. Han slöt ögonen, famlade desperat, famlade ... brottstycken av minnen, ansikten ...

Sedan såg han henne, lika tydligt som dagen då de först hade träffats. Så vacker, så mild ...

”Kommer du ihåg? Brevet, min älskling”, viskade hon till honom. ”Du lovade att lämna tillbaka det ...”

Så var det ju!

Han slog upp ögonen, försökte sätta sig upp och såg sondotterns bekymrade min som svävade över honom. Och kände ett vasst stick i armvecket.

”Doktorn ger dig något så att du kan lugna dig, käraste James”, sa hon.

Nej! Nej!

Orden vägrade formulera sig över hans läppar, och när nålen gled in i armen visste han att han hade dröjt för länge.

”Förlåt mig, du måste förlåta mig”, flämtade han.

Hans sondotter såg hur hans ögonlock till slut gled igen och spänningen släppte taget om kroppen. Hon tryckte sin släta kind mot hans och märkte att den var våt av tårar.

Besançon, Frankrike, 24 november 1995

LÅNGSAMT GICK HON in i salongen mot brasan. Det var kallt i dag och hostan var värre. Hon makade ner sin sköra kropp i en fåtölj och tog upp det dagsfärska exemplaret av *The Times* från bordet, för att läsa dödsannonserna samtidigt som hon drack sitt sedvanliga English breakfast-te. Porslinskoppen skramlade ner på fatet när hon fick syn på rubriken som upptog en tredjedel av förstasidan.

LEVANDE LEGEND AVLIDEN

Sir James Harrison, av många ansedd som den störste skådespelaren i sin generation, avled i går i sitt Londonhem, omgiven av sin familj. Han blev nittiofem år gammal. En privat begravning kommer att hållas i nästa vecka, därpå följer en minnesgudstjänst i London i januari.

Hennes hjärta snörptes åt, och tidningen skakade så våldsamt under hennes fingrar att hon knappt kunde läsa klart. Bredvid artikeln fanns en bild av honom och drottningen när han mottog Brittiska imperieorden. Tårarna gjorde bilden suddig, och hon strök fingret längs konturen av hans markerade profil, hans tjocka, grånande hårman ...

Kunde hon ... *vågade* hon återvända? Bara en sista gång, för att ta farväl ...?

Medan det orörda förmiddagsteet svalnade slog hon upp tidningen för att fortsätta läsa, sluka minsta detalj om hans liv och karriär. Sedan uppmärksammade hon en annan, mindre rubrik nedanför:

KORPAR SAKNAS I TOWERN

I går kväll meddelades att de berömda korparna i Towern i London har försvunnit. Enligt legenden har fåglarna varit bosatta där i över femhundra år och hållit vakt över Towern och kungafamiljen, efter påbud av Karl II. Korpväktaren uppmärksammade deras försvinnande i går kväll och nu söker man efter dem över hela landet.

”Gud hjälpe oss allihop”, viskade hon, medan rädslan strömmade genom hennes gamla ådror. Kanske var det faktiskt bara ett sammanträffande, men hon kände alltför väl till innebörden av legenden ...

I

London, 5 januari 1996

JOANNA HASLAM SPRANG i full fart genom Covent Garden, hon flåsade tungt och lungorna rasslade av ansträngningen. Där hon kryssade fram förbi turister och grupper av skolbarn undgick hon bara precis att knuffa omkull en gatumusikant när rygsäcken flög åt sidan bakom henne. Hon kom ut på Bedford Street samtidigt som en limousine stannade framför smidesjärngrindarna som ledde till St Paul's Church. Fotograf-er omringade bilen medan en chaufför klev ut för att öppna baddörren.

Fan! Fan!

Med en sista kraftansträngning rusade Joanna de sista metrarna till grindarna och sedan in på den stenlagda gårdsplanen där bakom, medan kyrkklockan på byggnadens tegelröda fasad bekräftade att hon var sen. När hon närmade sig ingången kastade hon en blick på paparzzofotograferna som stod och trängdes och såg att Steve, hennes fotograf, hade bästa platsen där han tronade på trappan. Hon vinkade till honom och han gjorde tummen upp medan hon trängde sig fram bland alla fotograf-er som skockade sig runt kändisen som hade klivit ur limousinen. Väl inne i själva kyrkan kunde hon se att bänkraderna var fullpackade, upplysta av

det mjuka skenet från ljuskronorna som hängde i det höga taket. I bakgrunden spelade orgeln dystert musik.

Efter att ha visat sitt presskort för vaktmästaren gled hon flämtande in på raden längst bak och satte sig tacksamt ner. Axlarna hävdes och sänktes för varje andetag medan hon famlade i ryggsäcken efter sitt anteckningsblock och sin penna.

Trots att det var iskallt i kyrkan kände Joanna att svetten lackade i pannan – polokragen på den svarta lammullströjan hon hade slängt på sig i panik kliade obekvämt mot huden. Hon tog fram en pappersnäsduk och snöt sin rinnande näsa. Sedan drog hon en hand genom sitt långa, trassliga, mörka hår, lutade sig tillbaka mot kyrkbänken och slöt ögonen för att hämta andan.

Bara några dagar in på det nya året, som hade börjat så lovande, kände Joanna det nu som att hon inte direkt hade knuffats, utan snarare slungats ut längst upp från Empire State Building. I rasande fart. Utan förvarning.

Matthew ... hennes livs kärlek – eller snarare, sedan i går, hennes livs *ex*-kärlek – var orsaken till detta.

Joanna bet sig hårt i underläppen och tvingade sig att inte börja gråta igen, sträckte på halsen och tittade mot bänkraderna längst fram vid altaret och noterade lättat att de familjemedlemmar som alla väntade på inte hade kommit än. Hon kastade en blick bakåt mot huvudingången och kunde se paparazzofotograferna utanför, som tände cigaretter och fipplade med sina teleobjektiv. Begravningsgästerna framför henne började skruva på sig på de obekväma träbänkarna och viska till bänkgrannarna. Hon skannade hastigt av folkhoppen, på jakt efter de mest beaktansvärda kändisarna att nämna i sin artikel, bland alla mestadels grå eller vita bakhuvuden. Hon klottrade ner namnen i sitt block medan bilder från gårdagen gjorde sig påminna igen ...

Matthew hade oväntat dykt upp på tröskeln till hennes lägenhet i Crouch End på eftermiddagen. Efter det intensiva jul- och nyårsfirandet tillsammans hade de kommit överens om att åka hem till sina egna lägenheter för några dagars lugn och ro innan det var dags att börja jobba igen. Tyvärr hade Joanna fått tillbringa den tiden med att kurera sig efter den vidrigaste förkylning hon haft på årtal. När hon öppnat dörren för Matthew hade hon hållit sin Nalle Puh-värmedyna i ett hårt grepp och varit klädd i en uråldrig fleecyjas och ett par randiga raggsockor.

Hon hade omedelbart förstått att något var på tok när han dröjt sig kvar vid dörren, inte velat ta av sig rocken, samtidigt som hans blick pilade fram och tillbaka, överallt förutom på *henne* ...

Sedan hade han meddelat att han hade "funderat". Att han inte kunde se deras förhållande utvecklas. Och att det kanske var dags att sätta punkt.

"Vi har varit ihop i sex år nu, ända sedan vi slutade universitetet", hade han sagt och fipplat med handskarna hon gett honom i julklapp. "Jag vet inte, jag har alltid trott att jag så småningom skulle vilja gifta mig med dig – du vet, binda samman våra liv officiellt. Men den stunden har aldrig kommit ...". Han ryckte stelt på axlarna. "Och om jag inte känner så nu kan jag inte se att jag någonsin kommer att göra det."

Joannas händer hade spänts hårt om värmedynan medan hon granskat hans skyldiga, reserverade min. Hon hade grävt i pyjamasfickan, hittat en fuktig pappersnäsduk och snutit sig hårt. Sedan hade hon tittat honom rakt i ögonen.

"Vem är hon?"

Rodnaden hade spridit sig över hans ansikte och hals. "Jag hade inte för avsikt att det skulle hända", hade han mumlat, "men nu har det det och jag kan inte fortsätta låtsas längre."

Joanna mindes nyårsafton som de hade firat tillsammans

för fyra kvällar sedan. Och kom fram till att han hade gjort ett jäkligt bra jobb med att låtsas.

Tydligen hette hon Samantha. Jobbade på samma reklambyrå som han. Kundansvarig, till på köpet. Det hade börjat samma kväll som Joanna hängt utanför dörren till en parlamentsledamot för Tories efter en skandal, och sedan blivit sen till julfesten på Matthews byrå. Ordet ”kliché” virvlade fortfarande runt i huvudet på henne. Men sedan skakade hon av sig det – varifrån uppstod klichéer om inte från det mänskliga beteendets minsta gemensamma nämnare?

”Jag lovar att jag verkligen har försökt att sluta tänka på Sam”, hade Matthew fortsatt. ”Jag försökte verkligen under hela julen. Det var så roligt att åka upp till din familj i Yorkshire. Men sedan träffade jag henne igen förra veckan, bara på ett glas, och ...”

Ut med Joanna. In med Samantha. Så enkelt var det.

Hon kunde bara stirra på honom med en blick som brann av chock, ilska och rädsla, medan han fortsatte.

”Först trodde jag att det bara var en förälskelse. Men nu känns det uppenbart att om jag känner såhär för en annan kvinna kan jag helt enkelt inte binda mig med dig. Så jag gör bara det rätta.” Han hade tittat på henne, nästintill bönfällit henne att tacka honom för att han var så ädel.

”Det rätta ...”, hade hon upprepat med ihålig röst. Sedan hade hon brustit ut i febriga förkylningstårar. Någonstans långt bortifrån kunde hon höra hans röst mumla fler ursäkter. Hon hade tvingat upp sina svullna, tårdränkta ögon och granskat honom medan han sjönk ner, liten och skamsen, i hennes slitna skinnfåtölj.

”Ut”, hade hon till slut kraxat. ”Din onda, usla, lögnaktiga, dubbelspelande, jävla bedragare! Ut! *Ut med dig!*”

I efterhand kändes det allra mest förödmjukande att det inte hade krävts mer övertalning än så. Han hade rest sig,

muttrat något om olika ägodelar som han hade lämnat hemma hos henne och om att ses och prata när dammet hade lagt sig, och sedan bokstavligt talat kastat sig mot ytterdörren.

Joanna hade tillbringat resten av gårdagskvällen med att gråta i telefon med sin mamma, sin bästa kompis Simons telefonsvarare och i den alltmer blöta pälsen på Nalle Puh-värmedynan.

Till slut, efter kopiösa mängder hostmedicin och konjak, hade hon däckat, tacksam att hon i alla fall hade ledigt ytterligare ett par dagar tack vare den övertid hon hade samlat på sig på nyhetsredaktionen innan jul.

Sedan hade mobiltelefonen ringt klockan nio i morse. Joanna hade väckts ur sitt bedövade tillstånd, sträckt sig efter mobilen och bett till högre makter att det skulle vara en förtvivlad, ångerfull Matthew som hade insett det oerhörda i det han precis hade gjort.

”Det är jag”, hördes en barsk röst med Glasgowdialekt ryta.

Joanna hade svurit tyst upp i taket. ”Hej, Alec”, hade hon snörvlat. ”Vad vill du? Jag är ledig i dag.”

”Tyvärr, det är du inte alls. Alice, Richie och Bill har allihop sjukanmält sig. Du får ta dina komplediga dagar en annan gång.”

”Det är de inte ensamma om.” Joanna hade hostat, högt, överdrivet, in i luren. ”Förlåt, Alec, men jag är också helt förstörd.”

”Se det såhär: jobba i dag, och sedan, när du är frisk igen, kan du njuta av ledigheten du har jobbat ihop.”

”Nej, jag kan verkligen inte. Jag har feber. Jag kan knappt stå upp.”

”Då klarar du det galant. Det är ett sittande uppdrag, i Actors’ Church i Covent Garden. Det är en minnesgudstjänst för sir James Harrison klockan tio.”

”Du kan inte göra såhär mot mig, Alec, *snälla*. Det sista jag behöver är att sitta i en dragig kyrka. Jag fryser redan ihjäl. Då slutar det med att du får ordna minnesgudstjänst för *mig*.”

”Tyvärr, Jo, inget val. Men jag betalar för en taxi dit och tillbaka. Du kan åka raka vägen hem efteråt och mejla texten till mig. Du kan väl försöka prata med Zoe Harrison? Jag har skickat dit Steve för att ta bilder. Är hon ordentligt uppsnopsad blir det förstasidesstoff. Då så, vi hörs senare.”

”Fan!” Joanna hade förtvivlat kastat sig tillbaka på kudden med sitt värkande huvud. Sedan hade hon ringt ett lokalt taxibolag och stapplat bort till garderoben för att hitta en lämplig svart klädsel.

Oftast älskade hon sitt jobb, *levde* för det, som Matthew ofta hade anmärkt, men den här morgonen undrade hon, på riktigt, varför. Efter gästspel på ett par lokaltidningar hade hon för ett år sedan fått anställning som junior reporter på *Morning Mail* i London, en av de bästsäljande dagstidningarna i landet. Fast hennes svår vunna men anspråkslösa tjänst, längst ner på rangskalan, betydde att hon knappast var i någon position att tacka nej. Som Alec, nyhetschefen, aldrig upphörde att påminna henne fanns det tusen unga, hungriga journalister som var henne hack i häl. Hennes sex veckor på nyhetsredaktionen hade varit den svåraste placeringen hittills. Timmarna var ändlösa och Alec – växelvis en slavdrivare och en genuint hängiven yrkesman – förväntade sig inget mindre än vad han själv var redo att ge.

”Ge mig bara livsstilssidorna”, hade hon snörvlat samtidigt som hon drog på sig en inte-särskilt-ren svart tröja, ett par tjocka yllestrumphyxor och en svart kjol av hänsyn till den dystra tillställningen.

Taxin hade varit tio minuter sen och sedan fastnat i en gigantisk trafikstockning på Charing Cross Road. ”Ursäkta,

vännen, inget att göra”, hade chauffören sagt. Joanna hade tittat på klockan, slängt åt honom en tiopundssedel och hoppat ur bilen. Medan hon rusade över gatorna mot Covent Garden, med rosslande bröst och rinnande näsa, hade hon undrat om livet kunde bli värre än såhär.

Joanna rycktes ur sina dagdrömmar när församlingen plötsligt upphörde med småpratet. Hon slog upp ögonen och vände sig om samtidigt som sir James Harrisons familjemedlemmar började gå på rad in i kyrkan.

I tåten för sällskapet gick Charles Harrison, sir James enda barn, nu en bra bit över sextio. Han bodde i Los Angeles och var hyllad regissör av storbudget-actionfilmer fulla av special-effekter. Hon mindes vagt att han hade vunnit en Oscar för ett tag sedan, fast hans filmer var inte den sorten hon vanligtvis gick och såg.

Vid Charles Harrisons sida gick Zoe Harrison, hans dotter. Precis som Alec hade hoppats såg Zoe fantastisk ut i figur-sydd svart dräkt med en kort kjol som avslöjade hennes långa ben, och hennes hår var uppsatt i en elegant chinjong som markerade hennes skönhet till perfektion, en klassisk engelsk ros. Hon var skådespelerska, vars filmkarriär var på uppåt-gående, och Matthew hade varit tokig i henne. Han sa alltid att Zoe påminde honom om Grace Kelly – tydligen hans dröm-kvinna – vilket hade fått Joanna att undra varför Matthew var ihop med en mörkögd, gänglig brunett som hon själv. Hon svalde en klump i halsen och tänkte att hon kunde sätta sin Nalle Puh-värmedyna på att den där Samantha var en nätt blondin.

Hand i hand med Zoe Harrison gick en pojke i nio- eller tioårsåldern, som såg obekvämt ut i svart kostym och slips: Zoes son, Jamie Harrison, döpt efter sin gammelfarfar. Zoe hade fått Jamie när hon bara var nitton och vägrade fortfarande att avslöja vem fadern var. Sir James hade lojalt för-

svarat sin sondotter och hennes beslut, både att föda barnet och att hålla tyst om faderskapet.

Joanna tänkte på hur lika Jamie och hans mamma var: samma finmejslade drag, rosiga, lena hy och enorma blå ögon. Zoe Harrison höll honom borta från rampljuset så mycket som möjligt – om Steve hade fått en bild av mor och son tillsammans skulle den säkert hamna på omslaget nästa morgon.

Bakom dem kom Marcus Harrison, Zoes bror. Joanna följde honom med blicken när han passerade hennes bänkrad. Trots att Matthew fortfarande upptog hennes tankar fick hon erkänna att Marcus Harrison var extremt sexig, som hennes reporterkollega Alice skulle ha uttryckt det. Joanna kände igen honom från skvallerspaltarna – nu senast för att ha uppvaktat ett blont brittiskt societetslejon med trippla efternamn. Lika mörk som hans syster var ljus, men med likadana blå ögon, förde Marcus sig med avmätt självförtroende. Håret räckte nästan ända ner till axlarna och iförd en skrynklig, svart kavaj och vit skjorta som var uppknäppt i halsen riktigt osade han karisma. Joanna slet blicken från honom. *Nästa gång*, tänkte hon bestämt, *ska jag satsa på en medelålders man som gillar fågelskådning och att samla frimärken*. Hon kämpade för att dra sig till minnes vad Marcus Harrison försörjde sig på – visst provade han sina vingar som filmproducent? Tja, han såg åtminstone ut som en.

”Godmorgon, mina damer och herrar.” Kyrkoherden tog till orda från predikstolen, en stor bild av sir James Harrison var placerad framför honom, omgiven av kransar med vita rosor. ”Sir James familj välkomnar er alla hit och tackar er för att ni har kommit för att hylla en vän, en kollega, en far, farfar och gammelfarfar, och kanske århundradets bästa skådespelare. För de av oss som hade den stora lyckan att känna honom väl kommer det inte som någon överraskning att sir

James var orubblig beträffande att detta inte skulle bli någon dystert tillställning, utan ett firande. Både hans familj och jag har hedrat hans önskan. Därför börjar vi med sir James favoritpsalm, 'I Vow to Thee My Country'. Varsågod att stå upp."

Joanna ställde sig upp på värkande ben, glad att orgeln började spela precis när hennes bröstorgel hävdades och hon började hosta ljudligt. När hon sträckte sig efter programbladet på kanten framför sig nådde en pytteliten, spretig hand före, den genomskinliga huden avslöjade de blå venerna där under.

För första gången såg Joanna åt vänster och granskade vems hand det var. Krökt av ålder nådde kvinnan henne bara till revbenen. Hon stödde sig mot kanten, programbladet skakade våldsamt i hennes grepp. Det var den enda delen av kroppen som var synlig. Resten var insvept i en svart kappa som nådde henne till vristerna, ett svart flor dolde ansiktet.

Oförmögen att läsa programmet, tack vare handens konstanta skakande, böjde sig Joanna ner för att tilltala kvinnan. "Får jag dela det med er?"

Kvinnan räckte över programbladet. Joanna tog emot det och höll det lågt så att den äldre kvinnan också kunde se. Hon kraxade sig igenom psalmen, och när den var slut kämpade kvinnan för att sätta sig igen. Joanna erbjöd tyst armen, men hjälpen ignorerades.

"Vår första läsning i dag är sir James favoritsonett: Dunbars 'Sweet Rose of Virtue', uppläst av sir Laurence Sullivan, en nära vän."

Församlingen väntade tålmodigt medan den gamle skådespelaren tog sig längst fram i kyrkan. Sedan fylldes kyrkorummet av den välkända, fylliga rösten, som en gång i tiden hade trollbundet tusentals på teatrar över hela jordklotet.

"'Ljuva ros av dygd och mildhet, förtjusande lilja ...'"

Joanna distraherades av ett knarrande bakom sig och såg dörrarna längst bak i kyrkan slås upp, en iskall vindpust letade sig in. En vaktmästare rullade in en rullstol och placerade den i änden av raden mittemot Joannas. När vaktmästaren avlägsnade sig blev Joanna medveten om ett rosslande ljud som fick hennes egna luftrörsproblem att framstå som en bagatell. Den gamla damen bredvid henne lät som om hon hade en astmaattack. Hon stirrade förbi Joanna, blicken bakom floret var tydligt fastnaglad på figuren i rullstolen.

”Mår ni bra?” viskade Joanna retoriskt när kvinnan lade handen för bröstet, fortfarande utan att slita blicken från rullstolen, medan kyrkoherden meddelade nästa psalm och församlingen reste sig igen. Plötsligt klamrade sig den gamla damen fast vid Joannas arm och pekade på dörren bakom dem.

Efter att ha hjälpt damen på fötter och hållit henne upprätt vid midjan praktiskt taget bar Joanna henne till änden av bänkraden. Den äldre kvinnan tryckte sig mot Joannas kapp som ett barn som sökte skydd när de passerade mannen i rullstolen. Ett par kalla, stålgrå ögon tittade upp och svepte över dem båda. Joanna rös ofrivilligt till, slet blicken från hans och hjälpte den äldre kvinnan de få stegen till ingången, där en vaktmästare stod vid ena sidan.

”Den här damen ... Jag ... Hon behöver ...”

”Luft!” väste den gamla damen mellan flämtningarna.

Vaktmästaren hjälpte Joanna att leda ut kvinnan i den grå januaridagen och nerför trappan till en av bänkarna som flankerade gårdsplanen. Innan Joanna hann be om ytterligare assistans hade vaktmästaren dragit sig tillbaka in i kyrkan och återigen stängt dörrarna. Den gamla damen sjönk ihop mot henne och andades häftigt.

”Ska jag ringa en ambulans? Ni låter verkligen inte bra.”

”*Nej!*” flämtade den gamla damen, och röststyrkan skar

sig mot den sköra kroppen. ”Få fatt i en taxi. Hjälp mig hem. Snälla.”

”Jag tror verkligen att ni borde ...”

De beniga fingrarna låste sig om Joannas handled. ”Snälla! En taxi!”

”Jaja, vänta där då.”

Joanna sprang ut genom grindarna på Bedford Street och vinkade in en passerande taxi. Chauffören klev ridderligt ut och följde Joanna tillbaka för att hjälpa den gamla damen till fordonet.

”Är hon okej? Den gamla tösens andning låter lite ansträngd”, sa han till Joanna, medan de båda hjälpte damen tillrätta i baksätet. ”Behöver hon åka till ett sjukhus?”

”Hon säger att hon vill åka hem.” Joanna böjde sig in i taxin. ”Vartåt är hemma, förresten?” frågade hon kvinnan.

”Jag ...” Ansträngningen att sätta sig i taxin hade tydligen tagit musten ur henne. Hon bara satt där och flämtade.

Chauffören skakade på huvudet. ”Ledsen, vännen. Rädd att jag inte kan köra henne någonstans i det där tillståndet, inte på egen hand. Jag vill inte ha ett dödsfall i baksätet på min bil. Alldeles för struligt. Jag kan ta henne om ni också följer med, så klart. Då blir det ert ansvar snarare än mitt.”

”Jag känner henne inte ... Jag menar, jag jobbar ... Jag borde vara inne i den där kyrkan nu ...”

”Tyvärr, vännen”, sa han till den gamla damen. ”Ni får kliva ur igen.”

Kvinnan lyfte på floret och Joanna såg hennes skräckslagna, grumliga, blå ögon. ”Snälla”, mimade hon.

”Okej, okej.” Joanna suckade resignerat och satte sig i baksätet. ”Vart ska vi?” frågade hon vänligt.

”... Mary... Mary...”

”Nej. Vart ska vi?” försökte Joanna igen.

”Mary ... le ...”

”Menar ni Marylebone, vännen?” frågade chauffören från framsätet.

Kvinnan nickade, påtagligt lättad.

”Då ska vi se.”

Den gamla damen stirrade ängsligt ut genom fönstret medan taxin accelererade. Så småningom blev andetagen lugnare och hon vilade huvudet mot det svarta skinnsätet och slöt ögonen.

Joanna suckade. Den här dagen blev bara bättre och bättre. Alec skulle korsfästa henne om han trodde att hon hade smittit iväg för tidigt. Ursäkten att en äldre liten dam hade mått dåligt skulle inte landa väl hos honom. Små damer var bara av intresse för Alec om de hade blivit nerslagna av någon skinnskalle för pensionspengarnas skull och lämnats att dö.

”Nu är vi nästan i Marylebone. Kan ni försöka ta reda på vart vi ska?” hojtade chauffören från framsätet i taxin.

”Marylebone High Street 19.” Den korthuggna rösten ljöd skarp och klar. Joanna vände sig förvånad mot den gamla damen.

”Mår ni bättre?”

”Ja, tack ska ni ha. Ursäkta att jag är till så mycket besvär. Ni borde kliva ur här. Jag klarar mig.” Hon visade att de hade stannat vid ett rödljus.

”Nej. Jag följer er hem. Nu när jag har åkt såhär långt.”

Den gamla damen skakade på huvudet så bestämt hon kunde. ”Snälla, för er egen skull, jag ...”

”Nu är vi nästan framme. Jag hjälper er in och så åker jag sedan.”

Den gamla damen suckade, sjönk längre in i sin kappa och sa inget mer förrän taxin stannade.

”Då var vi framme, vännen.” Chauffören öppnade dörren, och lättnaden över att kvinnan fortfarande var vid liv syntes tydligt i hans ansikte.

”Ta den här.” Kvinnan höll fram en femtiopundssedel.

”Har ingen växel, är jag rädd”, sa han samtidigt som han hjälpte den gamla damen ut på trottoaren och stöttade henne tills Joanna stod bredvid henne.

”Här. Jag tar hand om det.” Joanna räckte över en tjugopundssedel till chauffören. ”Var snäll och vänta här på mig. Strax tillbaka.” Den gamla damen hade redan smitit ur hennes grepp och gick ostadigt mot en dörr bredvid en tobaksaffär.

Joanna följde efter. ”Ska jag göra det där?” frågade hon medan de artritiska fingrarna kämpade för att få in nyckeln i låset.

”Tack, gärna.”

Joanna vred om nyckeln och sköt upp dörren, och den gamla damen praktiskt taget slängde sig in genom den.

”Kom in, kom in, *snabbt!*”

”Jag ...”

Nu när hon hade levererat damen till sitt hem i tryggt förvar behövde Joanna ta sig tillbaka till kyrkan. ”Okej.” Hon klev motvilligt in. Omedelbart drog kvinnan igen ytterdörren bakom henne.

”Följ mig.” Hon tog sikte på en dörr på vänster sida i en smal korridor. Det fumlades efter ännu en nyckel, vilken till slut sattes i låset. Joanna följde efter henne in i mörkret.

”Ni tänder precis bakom er, till höger.”

Joanna famlade efter strömbrytaren, slog på den och såg att hon stod i en liten, unken vestibul. Där fanns tre dörrar framför henne och en trappa till höger.

Den gamla damen öppnade en av dörrarna och tände ännu en lampa. Där Joanna stod precis bakom henne kunde hon se att rummet var fullt av tekistor staplade två och två. Mitt i rummet stod en enkelsäng med en rostig sängstomme i järn. Mot ena väggen, inkilad mellan tekistorna, en gammal fåtölj.

Stanken av urin var påtaglig, och det vände sig i magen på Joanna.

Den gamla damen tog sikte på fåtöljen och sjönk ner med en lättad suck. Hon pekade på en uppochnedvänd kista vid sängen. ”Tabletter, mina tabletter. Skulle ni kunna räcka över dem, tack?”

”Naturligtvis.” Joanna tog sig varsamt fram bland tekistorna, hämtade pillren från den dammiga ytan och noterade att instruktionerna stod skrivna på franska.

”Tack ska ni ha. Två, tack. Och vattnet.”

Joanna gav henne vattenglasets som stod bredvid pillren, innan hon skruvade av locket på burken och hällde ut två tabletter i en skakande hand och såg på när den gamla damen stoppade dem i munnen. Och undrade om det nu gick bra att hon gav sig av. Hon rös till när stanken och den dystra stämningen i rummet omslöt henne. ”Är det säkert att ni inte behöver en läkare?”

”Jadå, tack ska ni ha. Jag vet vad det är för fel på mig, kära ni.” Läpparna drogs upp i ett snett litet leende.

”Då så. Jag behöver återvända till gudstjänsten, är jag rädd. Jag måste lämna in min text till min tidning.”

”Är ni journalist?” Den gamla damens accent, nu när rösten var stadig igen, var elegant och definitivt brittisk.

”Ja. För *Morning Mail*. För stunden är jag en väldigt junior sådan.”

”Vad heter ni, raring?”

”Joanna Haslam.” Hon pekade på kistorna. ”Ska ni flytta?”

”Ja, så skulle man väl kunna uttrycka det.” Hon stirrade ut i fjärran med glasartad blick i de blå ögonen. ”Jag blir inte kvar mycket längre. Kanske är det som det ska att det tar slut såhär ...”

”Vad menar ni? Snälla, låt mig ta er till ett sjukhus om ni är sjuk.”

”Nej då. Det är för sent för allt det där. Ge er av nu, kära ni, tillbaka till ert eget liv. Adjö.” Den gamla damen slöt ögonen. Joanna höll kvar blicken på henne tills hon några sekunder senare hörde mjuka snarkningar från kvinnans mun.

Med förfärliga skuldkänslor, fast oförmögen att dröja sig kvar i stämningen där inne en sekund till, lämnade Joanna tyst rummet och sprang tillbaka till taxin.

När hon väl var tillbaka i Covent Garden var minnesgudstjänsten över. Familjen Harrisons limousine hade åkt och det var bara några få av de församlade som fortfarande dröjde sig kvar utanför. Joanna, som kände sig helt förstörd nu, lyckades få ett par citat innan hon vinkade till sig en ny taxi, och avfärdade hela förmiddagen som ett hafsjobb.

2

DET RINGDE PÅ dörren. Om och om igen skar ljudet från dörrklockan igenom Joannas bultande huvud.

”Herreguuuud”, stönade hon när hon insåg att vem som än stod utanför dörren var fast besluten att inte fatta vinken och gå därifrån.

Matthew ...?

För en tiondels sekund blev hon på bättre humör, och sedan på uruselt igen. Matthew skålade förmodligen fortfarande för sin frihet i champagne i en säng någonstans med Samantha.

”Försvinn”, stönade hon och snöt sig i Matthews gamla T-shirt. Av något skäl fick det henne att känna sig bättre.

Det ringde på dörren igen.

”Fan, fan, fan!”

Joanna resignerade, kravlade sig upp ur sängen och stappade bort till ytterdörren.

”Hallå där, goding.” Simon hade mage att flina åt henne. ”Du ser hemsk ut.”

”Tjena”, muttrade hon och klamrade sig fast vid ytterdörren för att inte vingla.

”Kom hit.”

Ett par tröstande, välbekanta armar kramade om hennes axlar. Hon var själv lång, men med sina en och nittiotvå var

Simon en av få män hon kände som kunde få henne att känna sig liten och späd.

”Jag fick dina röstmeddelanden när jag kom hem i går kväll. Förlåt att jag inte fanns där och kunde leka psykolog.”

”Det är lugnt”, snörvlade hon mot hans axel.

”Ska vi gå in innan vi får istappar på kläderna?” Simon stängde ytterdörren, fortfarande med en bestämd arm om hennes axel, och följde henne in i det lilla vardagsrummet. ”Jösses, vad kallt det var här inne.”

”Ursäkta. Jag har legat i sängen hela eftermiddagen. Jag har en jättehems k förkylning.”

”Det tror jag inte på”, retades han. ”Kom nu så du får sätta dig ner.”

Simon svepte ner gamla tidningar, böcker och gamla snabbnudelpaket på golvet och Joanna sjönk ner i den obekväma limegröna soffan. Hon hade bara köpt den för att Matthew hade tyckt om färgen och ångrat sig ända sedan dess. Matthew hade ändå alltid suttit i hennes mormors gamla skinnfåtölj så fort han var där. Otacksamme jävel, tänkte hon.

”Du mår visst inte toppen, Jo?”

”Nix. Förutom att Matthew har dumpat mig skickade Alec ut mig för att rapportera från en minnesgudstjänst i morse när det var meningen att jag skulle vara ledig. Jag hamnade på Marylebone High Street med en konstig gammal dam som bor i ett rum fullt av tekistor.”

”Men, va? Och där sitter jag i Whitehall, och det mest spännande med min dag var att jag fick en ny sorts pålägg från macktanten.”

Joanna fick knappt fram ett leende åt hans försök att skämta.

Simon satte sig bredvid henne och tog hennes hand i sin. ”Så himla tråkigt, Jo, på riktigt.”

”Tack.”

”Är det slut för alltid med Matthew eller tror du att det bara är en kris på vägen till äktenskaplig lycka?”

”Det är slut, Simon. Han har träffat någon annan.”

”Vill du att jag åker dit och bankar skiten ur honom så att du mår bättre?”

”Ärligt talat, ja, fast i själva verket, nej.” Joanna lade händerna för ansiktet och drog dem upp- och nerför kinderna. ”Det värsta är att det är meningen att man ska reagera med värdighet i sådana här situationer. Om folk frågar hur man mår ska man borsta av sig det och säga: ’Bara bra, tack. Han betydde ändå inget för mig och att han stack är det bästa som någonsin har hänt mig. Nu har jag mycket mer tid för mig själv och mina vänner och jag har till och med börjat med korgflätning!’ Men det är bara *skitsnack*! Jag skulle kravla mig igenom brinnande kol om det gjorde så jag kunde få tillbaka Matthew, så att livet kan fortsätta som vanligt. Jag ... jag ... älskar honom. Jag behöver honom. Han är min, han till-tillhör m-mig.”

Simon satt med armarna om henne medan hon grät. Han strök henne mjukt över håret och lyssnade medan chocken, sorgen och förvirringen vällde ur henne. När hon var färdig-gråten släppte han henne varsamt och reste sig. ”Tänd en brasa medan jag sätter på tevattnet.”

Joanna vred på gaslågorna i den öppna spisen och följde efter Simon in i det lilla köket. Hon sjönk ner vid det minimala laminatbordet i hörnet, där hon och Matthew hade delat så många loja söndagsbruncher och haft intima middagar med levande ljus. Medan Simon sysselsatte sig med teet granskade Joanna glasburkarna som pryddigt stod uppradade på köksbänken.

”Jag har alltid avskytt soltorkade tomater”, sa hon tankfullt. ”Matthew älskade dem.”

”Tja.” Simon tog burken med de stötande tomaterna och

slängde den i soporna. ”Då är det ju något positivt som kommer av det här. Du behöver inte äta dem längre.”

”Nu när jag tänker efter fanns det faktiskt massor med grejer som Matthew tyckte om som jag bara låtsades gilla.” Joanna vilade hakan i händerna.

”Så som?”

”Åh, att gå och se skumma, utländska smala filmer på söndagarna på Lumière när jag skulle ha föredragit att stanna hemma och hinna ikapp med såporna. Musik – där var det också så. Jag menar, jag gillar klassiskt i små doser, men jag fick aldrig spela min *ABBA Gold* eller mina *Take That*-skivor.”

”Jag hatar att behöva säga det, men där håller jag med Matthew”, skrattade Simon och hällde kokande vatten över tepåsarna. ”Vet du, om jag ska vara ärlig kändes det alltid som om Matthew strävade efter att vara det han *trodde* att han borde vara.”

”Du har rätt.” Joanna suckade. ”Jag var helt enkelt inte tillräckligt imponerande för honom. Men det är den jag är: bara en oansenlig medelklasstjej från Yorkshire.”

”Jag lovar dig, är det något du inte är så är det oansenlig. Eller tråkig. Ärlig, kanske; realistisk, ja. Men det är egenskaper att beundra. Här.” Han räckte över temuggen. ”Nu tinar vi framför brasan.”

Joanna satte sig på golvet mellan Simons knän och drack sitt te. ”Gud, Simon, tanken på att börja om med hela dejtingprocessen är vidrig”, sa hon. ”Jag är tjugosju, för gammal för allt det där.”

”Ja, du är uråldrig, jag kan riktigt känna dödsstanken.”

Joanna smällde till honom på vaden. ”Skämta inte om det här! Det kommer att ta mig en evighet att vänja mig vid att vara singel igen.”

”Problemet med oss människor är att vi fruktar och ogillar minsta sorts förändring. Jag är övertygad om att det är där-

för så många olyckliga par fortsätter vara ihop, när de skulle ha det mycket bättre på varsitt håll.”

”Du har säkert rätt. Titta bara på mig som har ätit soltor-kade tomater i årtal! På tal om par, har du hört av din Sarah?”

”Hon skickade ett vykort från Wellington förra veckan. Tydligt lär hon sig att segla där. Gud, vilket långt år isär det har varit. Hur som helst, hon kommer tillbaka från Nya Zee-land i februari, så bara några veckor kvar.”

”Du har varit hemskt snäll som har väntat på henne.” Joanna log mot honom.

”’Om du älskar någon, släpp den fri.’ Är det inte så man brukar säga? Så som jag ser det: om hon fortfarande vill ha mig när hon kommer hem, då vet vi båda att det är rätt och på riktigt.”

”Var inte så säker på det. Jag trodde att Matthew och jag var ’rätt’ och ’på riktigt’.”

”Tack för dina tröstande ord.” Simon höjde på ögonbry-nen. ”Kom igen nu, du har din karriär, din lägenhet och mig. Du är en överlevare, Jo. Du kommer att komma ut på andra sidan, vänta du bara.”

”Om jag fortfarande har ett jobb att gå tillbaka till då. Tex-ten som jag lämnade in om sir James Harrisons minnesguds-tjänst var skit. Efter det där med Matthew, och min hemska förkylning, och så den där konstiga damen ...”

”Sa du att hon bodde i ett rum fullt av tekistor? Är det säkert att du inte hallucinerade?”

”Japp. Hon sa något om att det inte var någon idé att packa upp för att hon snart skulle flytta.” Joanna bet sig i läppen. ”Fy, det luktade verkligen kiss där inne ... Kommer vi att bli sådär när vi blir gamla? Alltihop gjorde mig så nedslagen. Jag stod i det där rummet och tänkte att om det är hit livet för en, vad i helvete är det då för mening med att kämpa på?”

”Hon är säkert en av de där galna excentrikerna som lever

i en soptipp och har miljoner undanstopgade på banken. Eller i tekistor, för den sakens skull. Du borde ha kollat.”

”Hon mådde fint tills hon såg en gammal man i rullstol som hamnade vid bänkraden mitt emot oss på gudstjänsten. När hon fick syn på honom så flippade hon.”

”Säkert hennes exman. Det kanske är *hans* miljoner som ligger undanstopgade i tekistorna.” Simon skrattade. ”Jaja, vännen, jag måste iväg. Jag måste få klart lite jobb tills i morgon.”

Joanna följde honom till dörren och han drog in henne i en kram. ”Tack för allt.” Hon pussade honom på kinden.

”Det var så lite. Jag finns alltid här om du behöver mig. Jag ringer från jobbet i morgon. Hejdå, Butch.”

”Godnatt, Sundance.”

Joanna stängde dörren efter honom och kände sig gladare när hon gick tillbaka in i vardagsrummet. Simon visste alltid hur han skulle muntra upp henne. De hade varit vänner hela livet. Han hade bott på granngården uppe i Yorkshire med sin familj, och trots att han var ett par år äldre hade den isolerade miljön gjort att de tillbringade mycket av barndomen tillsammans. Som ensam barn och pojkflicka av naturen hade Joanna varit överlycklig över Simons sällskap. Han hade lärt henne att klättra i träd och spela fotboll och cricket. Under de långa sommarloven hade de ridit upp på hedarna på sina ponnyer och lekt cowboylekar i timmar. Det var den enda gången någonsin de bråkade, eftersom Simon alltid och högst orättvist hade krävt att han skulle leva och hon skulle dö.

”Det är min lek, vi följer mina regler”, hade han bossigt envisats, iförd som han var i en stor cowboyhatt som täckte hela huvudet. Och efter att ha jagat varandra genom det sträva gräset på ljunghedarna hann han oundvikligen ikapp henne och tacklade henne bakifrån.

”Pang, pang, du är död!” brukade han ropa, peka med lek-

sakspistolen på henne, och hon stapplade till innan hon föll i gräset och rullade runt i låtsasplågor tills hon till slut gav upp och dog.

När han var tretton hade Simon börjat på internatskola och då hade de sett mindre av varandra. Den gamla närheten hade fortfarande funnits kvar på skolloven, men allt eftersom de blev äldre hade båda helt naturligt fått andra vänner. När Simon hade kommit in på Trinity College vid Cambridge hade de firat upp på hedarna med en flaska champagne, och två år senare hade Joanna börjat plugga engelska på universitetet i Durham.

Sedan hade de nästan helt skilts åt – Simon hade träffat Sarah på Cambridge, och sista året på Durham hade Joanna hittat Matthew. Inte förrän de båda hamnade i London – där de av en slump bodde bara tio minuter ifrån varandra – hade deras vänskap blommat upp igen.

Joanna visste att Matthew aldrig riktigt hade vant sig vid Simon. Förutom att han tornade upp sig över honom fysiskt hade Simon erbjudits något slags höjdarjobb i civilförvaltningen när han lämnade Cambridge. Han sa alltid ödmjukt att han bara var ännu en statsanställd på Whitehall, men det var bara typiskt Simon. Våldigt snabbt hade han fått möjlighet att köpa en liten bil och en trevlig tvåa på Highgate Hill. Matthew, däremot, hade varit assistent på en reklambyrå tills han erbjöds en juniorposition för ett par år sedan, som fortfarande bara räckte till en fuktig etta i Stratford.

Kanske, tänkte Joanna plötsligt, hoppades Matthew att Samanthas överordnade position på byrån skulle hjälpa hans egen karriär ...

Joanna skakade på huvudet. Hon vägrade att tänka mer på honom i kväll. Hon spände käken, lade i Alanis Morissette-skivan i cd-spelaren och vred upp volymen. *Skit i grannarna*, tänkte hon medan hon gick in i badrummet för att tappa upp

ett varmt bad. Joanna sjöng "You Learn" för fullt med kraxig hals medan vattnet strömmade ur kranarna, därför hörde hon inte fotstegen längs den korta stenlagda gången som ledde fram till ytterdörren, och såg inte heller ansiktet som kikade in genom fönstren till hennes vardagsrum på bottenplan. När hon kom ut ur badrummet drog sig personen tillbaka nerför gången igen.

Renare och lugnare gjorde Joanna i ordning en ostsmörgås, drog för gardinerna i vardagsrummet, slog sig ner framför brasan och värmdde upp sina tår. Och kände plötsligt en svag optimism inför framtiden. En del av det hon hade sagt till Simon i köket hade låtit nonchalant, men det var faktiskt sant. Sett i backspegeln hade hon och Matthew haft väldigt lite gemensamt. Nu var hon fri, och hon hade bara sig själv att ta hänsyn till, nu var det slut på att låta sina egna känslor komma i andra hand. Nu var det hon som bestämde, det var *hennes* liv, och så fan heller att hon tänkte låta Matthew förstöra hennes framtid.

Innan det positiva humöret övergav henne och nedstämdheten återigen sänkte sig tog Joanna ett par paracetamol och gick och lade sig.

3

”HEJDÅ, ÄLSKLING.” Hon kramade honom hårt och andades in hans välbekanta doft.

”Hejdå, mamma.” Han gosade in sig i hennes kapp några sekunder till, innan han backade och granskade hennes ansikte efter tecken på ovälkomna känslor.

Zoe Harrison harklade sig och blinkade tillbaka tårarna. Det här ögonblicket blev aldrig lättare, hur många gånger hon än genomled det. Men det gick inte för sig att gråta inför Jamie och hans kompisar, så hon tvingade fram ett tappert leende. ”Jag kommer ner och tar med dig ut på lunch på söndag om tre veckor. Ta med Hugo om han vill följa med.”

”Visst.” Jamie såg obekvämt ut där han stod vid bilen, och Zoe visste att det var dags att ge sig av. Hon kunde inte motstå att sträcka fram handen och stryka en slinga av hans fina, blonda hår ur pannan på honom. Han himlade med ögonen, och för en sekund såg han mer ut som den lille pojken hon mindes, inte den allvarlige unge man han var på väg att bli. Synen av honom i sin marinblå skoluniform, slipsen prydligt knuten precis som James hade lärt honom, gjorde Zoe ofantligt stolt.

”Okej, raring, då åker jag. Ring om du behöver något. Eller om du bara vill prata.”

”Det ska jag, mamma.”

Zoe satte sig bakom ratten i sin bil, stängde dörren och startade motorn. Hon vevade ner rutan.

”Jag älskar dig, vännen. Ta hand om dig nu, och kom ihåg att sätta på dig västen och *inte* ha på dig dina blöta rugbystrumpor längre än du behöver.”

Jamie blev röd i ansiktet. ”*Ja*, mamma. Hejdå.”

”Hejdå.”

Zoe svängde ut från uppfarten och såg Jamie vinka glatt i backspegeln. Hon svängde runt kröken och hennes son försvann ur sikte. När hon fortsatte genom grindarna och ut på huvudvägen strök Zoe tvärt bort tårarna och grävde efter en näsduk i jackfickan. Och sa till sig själv för hundra gången att hon led mer vid dessa tillfällen än vad Jamie gjorde. Särskilt nu, när James var borta.

Medan hon följde skyltarna mot motorvägen som skulle ta henne den timslånga färden tillbaka till London undrade hon återigen om hon var omdömeslös som lämpade av en tioårig pojke på internatskola – särskilt efter den tragiska förlusten av hans gammelfarfar bara några veckor tidigare. Fast Jamie älskade sin privatskola, sina vänner, sin *rutin* – allt det där hon inte kunde ge honom där hemma. Han verkade stormtrivas på skolan, växte upp, blev till och med ännu mer självständig.

Till och med hennes far, Charles, hade anmärkt på det när hon hade släppt av honom på Heathrow i går kväll. Skuggan av faderns död hängde påtagligt över honom, och hon hade sett att hans stiliga, solbrända ansikte till slut började visa ålderstecken.

”Du har klarat dig så bra, min älskling, du borde vara stolt över dig själv. Och din son”, hade han sagt i hennes öra när han kramade henne hejdå. ”Ta med Jamie och hälsa på mig i Los Angeles över jul. Vi träffas inte tillräckligt ofta. Jag saknar er.”

”Jag saknar dig också, pappa”, hade Zoe sagt, och sedan stått där, nästan förbluffad, och följt honom med blicken genom säkerhetskontrollen. Det var sällsynt att hennes pappa berömde henne. *Eller* hennes son.

Hon mindes när hon plötsligt hade blivit gravid vid arton års ålder och nästan dött av chock och panik. Precis hemkommen från internatskolan, och med en plats på universitetet, hade blotta tanken på att föda barn känts skrattretande. Och ändå, genom störtfloden av ilska och ogillande från hennes pappa och hennes vänner, och så dessutom pressen från ett helt annat håll, hade Zoe vetat, någonstans i sitt hjärta, att barnet inom henne måste födas. Jamie var resultatet av kärlek: en särskild, magisk gåva. En kärlek som hon, efter mer än tio år, fortfarande inte hade återhämtat sig från.

Zoe anslöt sig till de andra bilarna som susade mot London på motorvägen, medan hennes pappas ord för alla dessa år sedan ringde i öronen.

”Kommer han att gifta sig med dig, den där mannen som har gjort dig på smällen? Jag kan säga på en gång att du får stå på egna ben, Zoe. Det är ditt eget misstag, du får fixa det!”

Inte för att det någonsin fanns en chans till äktenskap med honom, tänkte hon vemodigt.

Bara James, hennes älskade farfar, hade förblivit lugn – en trygg närvaro som utstrålade förnuft och stöd när alla andra runtomkring henne skrek för full hals.

Zoe hade alltid varit James ögonsten. Som liten hade hon inte haft en aning om att den vänlige, äldre mannen med den djupa, fylliga rösten, som vägrade kallas för ”farfar” eftersom det fick honom att känna sig gammal, var en av de mest hyllade klassiska skådespelarna i landet. Hon hade vuxit upp i ett bekvämt hus i Blackheath med sin mamma och storebror, Marcus. När hon var tre hade hennes föräldrar redan skilt sig, och hon såg sällan till sin pappa, Charles, som hade

flyttat till Los Angeles. Och därför hade James blivit fadersfiguren i hennes värld. Hans bohemiska hus på landet – Haycroft House i Dorset – med sin fruktträdgård och sina mysiga vindssovrum, hade utgjort fonden för hennes mest värdefulla barndomsminnen.

Som deltidspensionär – som bara stack iväg till USA vid enstaka tillfällen för någon gästroll i en film, vilket ”drog in till brödfödan” som han uttryckte det – hade hennes farfar alltid funnits där för henne. Särskilt efter att Zoes mamma hastigt gått bort i en bilolycka bara några meter från deras hus. Zoe hade varit tio, hennes bror Marcus fjorton. Allt hon mindes av begravningen var hur hon klamrade sig fast vid honom och såg hans bestämda min, spända käke, tysta tårar som rann nerför kinderna medan de lyssnade på när kyrkoherden bad. Gudstjänsten hade varit spänd och dyster. Hon hade tvingats bära en stel, svart klänning med spets som skavde i nacken.

Charles hade återvänt från Los Angeles och försökt trösta en son och dotter som han knappt kände, men det hade varit James som torkat hennes tårar och kramat henne när hon grät sent in på nätterna. James hade försökt trösta Marcus också, men han hade slutit sig och vägrat prata om det. Sorgen Marcus hade känt efter förlusten av sin mor hade låsts in djupt inom honom.

Medan hennes far hade svept henne med sig till L.A. hade Marcus lämnats kvar på internatskolan i England. Det var som om hon inte bara hade förlorat sin mor, utan sin bror också ... hela sitt liv på samma gång.

När hon anlände till den torra, stickiga hettan i faderns haciendaliknande hus i Bel Air hade Zoe upptäckt att hon hade en ”tant Debbie”. Tant Debbie bodde tydligen med pappa och sov till och med i samma säng som han. Tant Debbie var väldigt blond, kurvig och inte särskilt glad över att tioåriga Zoe gjorde entré i hennes liv.

Zoe hade skickats iväg till en skola i Beverly Hills och hatat varje sekund av det. Hon hade sällan sett till sin far, som hade fullt upp med att skapa sin egen nisch som filmregissör. I stället hade hon härdat ut Debbies version av barnuppfostran: färdigrätter framför teven och en aldrig sinande ström av tecknad film. Hon hade förtvivlat saknat Englands föränderliga årstider och hatat Los Angeles skarpa hetta och högljudda accenter. Hon hade skrivit långa brev till sin farfar, där hon vädjade att han skulle komma och hämta henne så att hon kunde bo på sitt älskade Haycroft House med honom, och hon försökte övertyga honom att hon kunde ta hand om sig själv. Och att hon på riktigt inte skulle vara till besvär om han bara lät henne komma hem igen.

Ett halvår efter att Zoe landat i Los Angeles hade en taxi dykt upp utanför huset. Ur den hade James klivit ut, iförd en elegant panamahatt och med ett brett leende på läpparna. Zoe mindes fortfarande den överväldigande lyckokänslan när hon sprang nerför uppfarten och slängde sig i hans famn. Hennes beskyddare hade hört hennes rop och kommit för att rädda henne. Med tant Debbie förvisad till att tjura vid poolen hade Zoes olycka välvt ur henne i farfaderns öra. Därefter hade han ringt sin son och berättat om Zoes elände. Charles – som vid tillfället befann sig i Mexiko och filmade – hade gått med på att låta James ta med henne tillbaka till England.

På den långa flygresan hem hade hon suttit lycklig bredvid James, med sin lilla hand i hans stora. Hon hade lutat sig mot hans bestämda, stadiga axel och vetat att hon ville vara var han än befann sig.

Veckodagarna på det hemtrevliga internatet i Dorset hade varit en trivsamt upplevelse. James hade alltid med glädje välkomnat Zoes vänner, antingen i London eller på Haycroft House. Först när hon såg deras föräldrars storögda förundran när de hämtade sina barn och skakade hand med den

store sir James Harrison började hon inse hur berömd hennes farfar faktiskt var. När hon blev äldre började James överföra sin kärlek till Shakespeare, Ibsen och Wilde. De gick regelbundet på teaterföreställningar på Barbican, National Theatre eller Old Vic. De sov över i James pampiga Londonhem på Welbeck Street, och tillbringade sedan söndagarna framför brasan där de gick igenom texten till föreställningen.

När Zoe var sjutton visste hon att hon ville bli skådespelerska. James ordnade med broschyrer till alla teaterutbildningar och så granskade de var och en, tills det beslutades att Zoe först skulle gå på ett bra universitet och ta examen i engelska, därefter ansöka till teaterutbildningar när hon var tjugoett.

”Inte nog med att du kommer att studera de klassiska texterna vid universitetet, vilket ger mer djup till dina framträdanden, du kommer också att vara äldre och redo att suga i dig all information som erbjuds på teaterutbildningen när du väl kommer dit. Dessutom ger en examen dig något att falla tillbaka på.”

”Tror du inte att jag kommer att lyckas som skådespelerska?” Zoe hade blivit förfärad.

”Jodå, älskling, det är klart. Du är ju mitt barnbarn”, hade han skrattat. ”Men du ser så förbaskat förtjusande ut att utan en jäkla examen kommer de aldrig att ta dig på allvar.”

De hade kommit överens om att Zoe – om hennes betyg på slutproven blev lika bra som väntat – borde söka till Oxford för att plugga engelska.

Och sedan hade hon blivit kär. Mitt under slutproven.

Fyra månader senare var hon gravid och helt utom sig. Hennes noggrant planerade framtid låg i spillror.

Osäker på och livrädd för sin farfars reaktion hade Zoe slängt ur sig det en kväll över middagen. James hade blivit lite blek, men nickat lugnt och frågat vad hon ville göra åt saken. Zoe hade brustit ut i gråt. Situationen var så hemsk, så kom-

plicerad, att hon inte ens kunde berätta hela sanningen för sin älskade farfar.

Under hela den där hemska veckan när Charles hade dykt upp i London, med Debbie i hasorna, skällt ut Zoe, kallat henne för idiot och krävt att få veta vem fadern var, hade James funnits där, skänkt henne styrka och modet att fatta beslutet att föda sitt barn. Och inte en enda gång hade han frågat vem pappan kunde vara. Eller ifrågasatt resan upp till London, som Zoe hade återvänt från utmattad och likblek, när han hade hämtat henne på tågstationen i Salisbury och hon gråtande hade slängt sig i hans famn.

Om det inte hade varit för hans kärlek, stöd och fullständiga tro på hennes förmåga att fatta rätt beslut visste hon att hon inte skulle ha klarat sig igenom det.

När Jamie var född hade Zoe sett James matta, blå ögon fyllas av tårar när han betraktade sitt barnbarnsbarn för första gången. Värkarna hade satt igång tidigt och gått så fort att Zoe inte hade hunnit göra halvtimmesresan från Haycroft House till närmaste sjukhus. Så Jamie hade fötts i sin gammelfarfars gamla himmelsäng, med traktens barnmorska vid rodret. Zoe hade legat där, flåsat av utmattning och glädje, när hennes pyttelille, gallskrikande son hade lagts i James famn.

”Välkommen till världen, lille gubben”, hade han viskat och sedan kysst honom försiktigt på pannan.

I det ögonblicket hade hon insett att hon ville döpa sin lille pojke efter honom.

Om bandet hade uppstått redan då, eller under de följande veckorna då farfar och sondotter turades om att gå upp på nätterna och trösta en ledsen kolikbebis, visste Zoe inte säkert. James hade blivit både far och vän till hennes son. Ung pojke och gammal man hade tillbringat många timmar tillsammans, och James lyckades på något sätt alltid uppåda energin till att leka med Jamie. Zoe brukade komma hem

och hitta dem ute i fruktträdgården, där James kastade fotbollen åt Jamie att sparka. James brukade ta med honom på upptäcktsfärd över de slingrande vägarna på landsbygden i Dorset, lära sitt barnbarnsbarn om blommorna som växte i häckarna och i deras underbara trädgård. Pioner, lavendel och salvia trängdes i de breda rabatterna. Och i mitten av juli svävade doften av James favoritrosor in genom hennes sovrumsfönster.

Det hade varit en vacker, lugn tid, då Zoe varit tillfreds med att bara vara med sin lille son och sin farfar. Hennes egen pappa stod på toppen av sin berömmelse efter att precis ha vunnit en Oscar, och det var sällan hon hörde av honom. Hon gjorde sitt bästa att inte bry sig om det, men ändå, bara i går på flygplatsen, när han hade kramat om henne och sagt att han saknade henne, hade det osynliga föräldrabandet ryckt i hjärtat.

Han börjar också bli gammal ..., tänkte hon, där hon navigerade genom rondellen i slutet av motorvägen och tog sikte på centrala London.

När Jamie var tre år hade det varit James som vänligt övertalat henne att söka till teaterskolan. ”Om du kommer in kan vi bo på Welbeck Street allihop”, hade han sagt. ”Jamie borde snart börja på förskola ett par förmiddagar i veckan. Det blir bra för honom att träffa andra barn.”

”Jag kommer säkert ändå inte komma in”, hade hon muttrat, när hon till slut gick med på att göra antagningen till Royal Academy of Dramatic Art, som bara låg en kort cykeltur från Welbeck Street.

Ändå *hade* hon kommit in, och med hjälp av en ung fransk au pair, som hämtade Jamie på förskolan vid tolv och lagade lunch åt honom och James, hade Zoe avslutat den treåriga utbildningen.

Sedan hade hennes farfar samlat ihop sin teateragent, plus

en hel massa rollsättarvänner, till hennes avslutningsframträdande – ”Min älskling, världen byggdes på nepotism, oavsett om man är skådespelare eller slaktare!” Och när hon väl var klar hade hon en agent och sin allra första lilla roll i en dramaserie. Vid det laget gick Jamie i skolan, och Zoes karriär som skådespelerska hade därefter blomstrat. Fast till hennes besvikelse var det teve, snarare än scenen – hennes första kärlek – som hennes uppdrag bestod av.

”Min kära flicka, sluta klaga”, hade James tillrättaviserat henne när hon kom hem efter en fruktlös dags filmande i East London. Det hade regnat konstant och de hade inte fått till en enda tagning. ”Du har jobb, vilket är allt en ung skådespelare kan hoppas på. Royal Shakespeare Company kommer senare, jag lovar.”

Om Zoe hade lagt märke till sin farfars långsamma förfall de följande tre åren insåg hon att hon valt att ignorera det. Först när han började rycka till av smärta hade hon insisterat på att han skulle gå till doktorn.

Läkaren hade diagnostiserat långt framskriden tarmcancer, som hade spritt sig till James lever och grovtarm. På grund av hans ålder och skörhet hade det varit uteslutet med påfrestande cellgiftsbehandlingar. Doktorn hade föreslagit palliativ vård, att låta honom tillbringa den tid han ändå *hade* kvar i en positiv sinnesstämning, fri från slangar och dropp. Om den sortens utrustning behövdes för hans välmående allt eftersom James tillstånd försämrades, skulle han utrustas med den i hemmet.

Zoes ögon fylldes på nytt av tårar när hon tänkte på att kliva in i det tomma huset på Welbeck Street – ett hus som för bara två månader sedan hade fyllts av den trevliga doften av Old Holborn-tobak, som James hade smygrökt till dagen han dog. De sista månaderna hade han varit väldigt sjuk, tappat både hörseln och synen, och hans nittiofemåriga

skelett hade vädjat om att äntligen få vila. Ändå hade hans karisma, hans sinne för humor, hans *livskraft* fortsatt att fylla huset.

Förra sommaren hade Zoe tagit det förkrossande beslutet att skicka iväg Jamie på internatskola, för hans eget bästa. Att se sin älskade gammelfarfar förfalla rakt framför ögonen på honom var inget hon ville utsätta sin son för. Tack vare deras starka band hade Zoe insett att hon måste underlätta och mildra övergången till ett liv utan ”jätte-James”, som Jamie kallade honom, göra det så smärtfritt som möjligt. Jamie såg inte rynkorna som blev djupare i jätte-James ansikte, inte heller att hans händer skakade när de spelade Hej knekt, eller att han kunde somna i fåtöljen efter lunch och inte vakna igen förrän tidig kväll.

Så Jamie hade börjat på internat i september och tack och lov snabbt funnit sig tillrätta, medan Zoe hade satt sin spirande filmkarriär på paus och skött om en allt skörare gammal man.

En bister novemberkväll hade James fångat in Zoes hand när hon tog en tom tekopp från honom. ”Var är Jamie?”

”I skolan.”

”Kan han komma hem till helgen? Jag måste träffa honom.”

”James, jag vet inte om det är någon bra idé.”

”Han är en klyftig grabb, klyftigare än de flesta i hans ålder. Ända sedan Jamie föddes har jag vetat att jag inte är odödlig. Det var uppenbart att jag inte skulle finnas kvar längre än hans första år. Jag har förberett Jamie på att min bortgång närmar sig.”

”Jag förstår.” Handen som höll hårt om hennes egen tekopp hade skakat lika mycket som hennes farfars.

”Ringer du honom och ber honom komma hem? Jag borde träffa honom. Snart.”

”Okej.”

Motvilligt hade Zoe hämtat Jamie från skolan den helgen. I bilen på väg hem hade hon berättat hur sjuk jätte-James var. Jamie hade nickat avvaktande så att håret föll ner i ögonen. ”Jag vet. Han sa det faktiskt på höstlovet – han sa att han skulle ringa efter mig när det var ... dags.”

När Jamie sprang uppför trappan till honom hade Zoe vankat av och an i köket, orolig för hur hennes älskade pojke skulle reagera på att se jätte-James så sjuk.

Den kvällen, när de alla tre satt och åt middag i James rum, såg Zoe att den gamle mannen hade piggat på sig avsevärt. Jamie tillbringade större delen av helgen uppe i James sovrum. När hon till slut hade gått upp och sagt till Jamie att de måste åka så att de hann tillbaka till det var läggdags, hade James öppnat famnen för sitt barnbarnsbarn.

”Farväl, lille gubben. Ta nu hand om dig. Och den där mamman du har.”

”Ja. Jag älskar dig!” Jamie hade kramat sin gammelfarfar hårt, så ohämmat som bara barn kan.

De hade inte sagt särskilt mycket till varandra på resan ner till Jamies internatskola i Berkshire, men precis när de svängde in på skolparkeringen hade Jamie till slut tagit till orda. ”Jag kommer aldrig att träffa jätte-James igen, vet du. Han är snart borta, sa han.”

Zoe vände sig om och granskade sin sons allvarliga min. ”Jag är så ledsen, älskling.”

”Ingen fara, mamma. Jag förstår.”

Och med en vinkning var han på väg uppför trappan och försvann in.

Mindre än en vecka senare var sir James Harrison, mottagare av Brittiska imperieorden, död.

Zoe svängde in till trottoarkanten på Welbeck Street, klev ur bilen och kastade en blick upp på huset, vars underhåll nu

föll på hennes lott. Den röda tegelbyggnaden, trots dess nyare viktorianska fasad, hade stått här i mer än tvåhundra år, och hon såg att fönsterkarmarna runt de höga fönstren var i trängande behov av att målas om. Till skillnad från grannhuset buktade fasaden ut mjukt, som en trivsamt mätt mage, och huset var hela fem våningar högt och hade vindsfönster som blinkade ner mot henne som två pigga ögon. Hon gick uppför trappan, låste upp den tunga ytterdörren, drog igen den efter sig och tog upp posten från mattan. Hennes andetag blev synliga i den kalla luften i huset, hon skälvde till och önskade att hon hade kunnat dra sig tillbaka till den tröstande halvisoleringen i Haycroft House. Men det fanns jobb att göra. Precis innan han dog hade James uppmuntrat Zoe att ta sig an huvudrollen i en ny filmatisering av *Tess av d'Urberville* registrerad av Mike Winter, en lovande ung britt. Hon hade bara gett manuset till sin farfar i ett försök att lindra tristessen som sjukling – det var ett av många manus som skickades till henne varje vecka – och aldrig väntat sig att han skulle läsa det.

Fast så fort han hade gjort det hade James tagit hennes hand. ”En roll som Tess kommer inte att landa i knät på dig vareviga dag, och manuset är exceptionellt. Jag ber dig att göra det här, kära flicka. Det kommer att göra dig till den stjärna du förtjänar att bli.”

Han hade inte behövt säga ”sista vilja”. Hon hade sett det i hans ögon.

Utan att ta av sig kappan gick hon nerför korridoren och vred upp termostaten. Hon kunde höra skramlandet när den uråldriga värmepannan väcktes till liv och hon vädjade till högre makter att inga av rören skulle frysa när det blev allt kallare vinterluft. Hon gick in i köket och såg att vinglas och smutsiga askkoppor fortfarande var staplade vid diskhon, rester efter det kombinerade cocktailpartyt och minnesstunden som hon hade känt sig tvingad att hålla efter minnes-

gudstjänsten i går. Hon hade finslipat en nådig min av tack-samhet medan dussintals människor hade kommit för att framföra sitt deltagande och underhålla henne med berättelser om hennes farfar.

Halvhjärtat tömde hon ett par askkoppar i det överfyllda sopkärlet, väl medveten om att större delen av pengarna från Tess skulle gå åt till att renovera det gamla huset – bara köket var i desperat behov av att uppdateras.

Lampan på telefonsvararen blinkade på köksbänken. Zoe tryckte på play.

”Zoe? Zoeeeee ...?! Okej, du är inte där. Ring hem till mig. Omedelbart. Jag menar det. Det är akut!”

Zoe ryckte till av broderns sluddriga röst. Hon hade blivit förfärad när hon sett vad Marcus hade dykt upp i för kläder i kyrkan i går – inte ens en slips – och han hade smitit iväg så fort han kunde från minnesstunden efteråt, utan att ens säga hejdå. Hon visste att det var för att Marcus tjurade.

Strax efter James bortgång hade hon, Marcus och hennes pappa närvarat vid uppläsningen av hans testamente. Sir James Harrison hade bestämt sig för att lämna i princip alla sina pengar och Haycroft House att förvaltas åt Jamie tills han fyllde tjuogoett. Där fanns också ett försäkringsbrev, vilket täckte Jamies skolavgifter och universitetsutbildning. Welbeck Street hade testamenterats till Zoe, likaså hans minnessaker från teatern, vilka upptog det mesta av vindsutrymmet på Haycroft House. Fast han hade inte lämnat några pengar till henne – Zoe hade förstått att han ville att hon hungrigt skulle fortsätta kämpa för sin skådespelarkarriär. Där fanns också en klumpsumma avsedd för instiftandet av ”Sir James Harrisons minnesstipendium”. Detta skulle betala avgifterna för två begåvade ungdomar, som saknade medel, att börja på en väl ansedd teaterutbildning. Han hade bett Charles och Zoe att upprätta projektet.

James hade lämnat hundratusen pund till Marcus – en ”symbolisk struntsumma”, enligt Marcus. Efter uppläsningen av testamentet kände hon besvikelsen spraka som elektricitet runt sin bror.

Hon satte på tevattnet och grubblade på om hon skulle ringa tillbaka till Marcus, väl medveten om att han annars skulle återkomma okristligt tidigt på morgonen, berusad och obegriplig. Hur plågsamt självupptagen han än kunde vara så älskade Zoe sin bror, mindes barndomen tillsammans med honom och hur fin och snäll han alltid hade varit mot henne när hon var liten. Trots hans uppförande på senare år visste hon att Marcus var en god själ, men likväl hade hans förkärlek att förälska sig i fel kvinnor och hans väldigt dåliga affärsinne så småningom gjort honom pank och väldigt nedslagen.

Efter universitetet hade Marcus åkt till Los Angeles för att bo hos deras pappa och försöka skapa sig ett namn som filmproducent. Zoe hade förstått på det som hennes far och James berättade att det inte hade gått som han tänkt sig. Under de tio år som Marcus hade bott i Los Angeles hade det ena projektet efter det andra smulats sönder, och krossat hans egna och hans sponsrande pappas illusioner. Och gjort Marcus bokstavligt talat utblottad.

”Problemet med den där unge mannen är att han har hjärtat på rätta stället, men han är en drömmare”, hade James anmärkt när Marcus kom tillbaka från L.A. till England för tre år sedan med svansen mellan benen. ”Det här nya projektet han har är fullt av välgrundad politisk och sedelärande livssyn, men var är handlingen?” hade han sagt och daskat till filmbeskrivningen som Marcus hade skickat till honom med förhoppning om finansiering. Därefter hade James vägrat att ställa sig bakom den.

Även om hennes bror fick skylla sig själv hade Zoe skuld-känslor för att hon och hennes son hade favoriserats så av

James, både under hans livstid och nu nyligen i testamentet.

Med en temugg i händerna gick hon in i vardagsrummet och såg sig om på de repiga mahognymöblerna, den slitna soffan och de gamla fåtöljerna, vars underreden riktigt säckade ihop av ålder. De tunga damastgardinerna var blekta, med små lodräta revor i det sköra tyget, som om en osynlig kniv hade skurit igenom dem som smör. När hon gick uppför trappan till sitt rum funderade hon på om hon borde försöka få bort de trådslitna heltäckningsmattorna för att se om parkettgolven där under kunde räddas ...

Hon stannade till på trappavsatsen utanför dörren till James rum. Nu när all den dystra utrustningen för liv och död hade avlägsnats kändes rummet som ett tomrum. Hon öppnade dörren och klev in, föreställde sig honom sitta där i sängen med ett glatt leende på läpparna.

All styrka rann av henne och hon gled ner på golvet och kurade ihop sig mot väggen, medan all sorg och smärta vällde ur henne i omskakande snyftningar. Hon hade inte tillåtit sig att gråta såhär förrän nu, utan hållit masken för Jamies skull. Men nu, på riktigt här på egen hand, grät hon för sig själv, och för förlusten av sin sanna far *och* sin bästa vän.

Hon ryckte till när det ringde på dörrklockan. Hon stillade sig, hoppades att den ovälkomna gästen skulle försvinna och låta henne slicka såren ifred.

Det ringde på dörren igen.

”Zoe!” hördes en välbekant röst genom brevinkastet. ”Jag vet att du är hemma, din bil står här ute. Släpp in mig!”

”Fan ta dig, Marcus!” svor hon tyst och strök ilsket bort de sista tårarna på kinderna. Hon sprang nerför trappan, drog upp ytterdörren och såg sin bror stå och luta sig mot en stempelare.

”Jösses, syrran!” sa han när han fick syn på hennes ansikte. ”Du ser lika förstörd ut som jag känner mig.”

”Tack.”

”Får jag komma in?”

”Nu är du här, så det är väl lika bra”, snäste hon och backade för att släppa in honom.

Marcus trängde sig förbi och tog direkt sikte på barskåpet i vardagsrummet, där han sträckte sig efter karaffen och höll upp en rejäl whisky innan hon ens hann stänga ytterdörren.

”Jag skulle fråga hur det går, men jag ser det i ditt ansikte”, anmärkte han och lutade sig tillbaka i öronlappsfatöljen i skinn.

”Marcus, säg bara vad det är du vill. Jag har mycket att göra ...”

”Låtsas inte som om du har det så jobbigt när gamle gode Jim lämnade huset till dig.” Marcus svepte med armarna runt rummet och whiskyn skvätte farligt nära kanten på glaset.

”James lämnade en massa pengar till dig”, sa Zoe sammanbitet. ”Jag vet att du är arg ...”

”Det har du jävligt rätt i! Jag är såhär nära – *såhär* nära – att få Ben MacIntyre att gå med på att regissera mitt nya filmprojekt. Men han måste försäkra sig om att jag har kapital nog att börja förproduktionen. Jag behöver bara hundratusen på företagskontot så tror jag att han kommer säga ja.”

”Ha bara tålamod. När testamentet väl är bevittnat så får du det.” Zoe lutade sig tillbaka på soffan och masserade sina värkande tinningar. ”Kan du inte ta ett lån?”

”Du vet hur min personliga kreditbedömning ser ut. Och Marc One Films har inte heller de bästa ekonomiska meriterna. Om jag drar ut på det går Ben vidare till någon annan. Ärligt talat, Zo, om du träffade killarna skulle du också vilja vara med på tåget – det kommer att bli årtiondets *viktigaste* film, om inte millenniets ...”

Zoe suckade. Hon hade hört tillräckligt om Marcus nya projekt de senaste veckorna.

”Och snart måste vi börja ansöka om tillstånd att filma i Brasilien. Om bara pappa kunde låna mig pengarna tills testamentet är klart, men han vägrar.” Marcus blängde på henne.

”Du kan inte klandra pappa för att han säger nej – han har hjälpt dig en massa gånger förut.”

”Men den här gången är det annorlunda, det kommer att vända allt, Zoe, jag svär.”

Hon gjorde en paus och höll kvar hans blick. Han hade verkligen gått ner sig de senaste veckorna, och hon började oro sig på allvar för hans drickande.

”Jag har inga pengar, Marcus, det vet du.”

”Kom igen, Zoe! Det är väl klart att du lätt skulle kunna få ett nytt lån på huset, eller till och med ta ett banklån åt mig i bara några veckor tills allt är klart.”

”Sluta!” Hon slog handen i armstödet på soffan. ”Nu räcker det! Hör bara på dig själv! Förvånar det dig verkligen att James inte lämnade sitt hus till dig när han visste att du förmodligen skulle sälja det omedelbart? Och du hälsade knappt på när han var sjuk. Det var jag som tog hand om honom, som älskade honom ...” Zoe kom av sig och kvävde snyftningen som hotade att tränga upp.

”Tja, nej ...” Marcus hade anständighet nog att se skamsen ut. Han sänkte blicken och tog en klunk whisky. ”Du har alltid varit hans ögonsten, eller hur? Jag fick knappt en chans.”

”Marcus, vad är det som händer med dig?” sa hon tyst. ”Jag bryr mig om dig och jag vill verkligen hjälpa dig, men ...”

”Du litar inte på mig. Precis som pappa och sir Jim. Det är det det beror på, eller hur?”

”Åh, Marcus, det kan knappast förvåna dig, så som du har betett dig den senaste tiden. Jag har inte sett dig nykter på gud vet hur länge ...”

”Kom inte med ditt ’åh, Marcus’! När mamma hade dött var alla i upplösningstillstånd över vem som skulle ta hand om den älskade Zoe! Och vem brydde sig om mig, då?”

”Ska du dra upp gamla tider kan du göra det hemma hos dig själv, jag är för slut för det här.” Hon reste sig och pekade mot dörren. ”Ring när du har nyktrat till, men jag tänker inte prata med dig när du är sådan här.”

”Zoe ...”

”Jag menar det. Marcus, jag älskar dig, men du måste skärpa till dig.”

Han reste sig tungt, lämnade whiskyglaset på mattan och gick ut ur rummet.

”Kom ihåg att du ska följa med på den där premiären i början av nästa vecka”, ropade hon.

Inget svar, och hon hörde ytterdörren slå igen efter honom.

Zoe gick in i köket för att göra i ordning en kopp lugnande kamomillte, sedan granskade hon de tomma skåpen. En påse chips fick duga som middag. Hon bläddrade igenom högen av oöppnad post vid telefonen efter inbjudan till premiären på den film hon hade avslutat precis innan James blev ordentligt sjuk. När hon granskade detaljerna, för att hon skulle kunna sms:a Marcus och påminna honom, kom namnet högst upp på kortet plötsligt tydligt i fokus.

”Herregud”, muttrade hon.

Hon sjönk ner i en fåtölj och kände hur det vände sig i magen.